

Вірші замість крил

Ірина Хомин. Ангел зі срібними крильми. – Тернопіль: Видавництво Крок, 2014. – 108 с.

Поезія – річ складна і доволі суб'єктивна, хоча з неї, попри її суб'єктивність, довідуєшся про світ автора більше, ніж з прози. Поети не вміють «брехати» так, як прозаїки. Принаймні мені, як прозаїку, видається, що поет більше обмежений рамками справжності. І чуттєвості.

Поезія Ірини Хомин – напрочуд чуттєва, іноді занадто (а ще трепету та ніжності додають ілюстрації [Христини Лукашук](#)). Це так немов відчувати світ відкритими ранами, не маючи ніякого захисту, не маючи шкіряного покрову, не маючи імунітету до буднів, зустрічей, прощань. Вірші приходять тоді, коли немає точки опору, коли немає друзів, коли немає де позичити крил. І тоді крилами стають вірші. Тому і «янгел зі срібним крилом».

Книга складається з трьох частин: «Півтіні пристрасті», «Пошепки», «Мереживо почуттів». Вони розпадаються на цикли: «Срібне», «Сіре», «Ніжно», «Гірко», «Світло», «Відчай».

Немов теза – антитеза.

Якщо срібне, дзвінке, то буде сіре і непримітне, якщо ніжність, то обов'язково прийде гіркота, якщо світло, то за ним приходять відчуття безперспективності. Загнати свою ліричну героїню у безвихідь та відчай, щоб було гостріше, суттєвіше, хоча, як на мене, не обов'язково це робити. Чуттєво – не завжди боляче, по-справжньому – не завжди самотньо, почуття – не завжди відчай. Авторка повинна це зрозуміти, бо в іншому випадку в майбутньому не уникнути у віршах само повторів та самопереспівів, блукань тим самим тематичним колом, а не має нічого гіршого, якщо вірші стають нудними від їхньої одноманітності.

Самотність у текстах проростає усюди: у силуетах будівель, між гілками дерев, у річках, вітрах, птахах, веселоцах та маскарадах:

*Раптом маска упала –
не Любов то була.*

Там ховалась Самотність...

Або:

*Прокинулась невчасно,
протерла очі. Тихо за вікном,
немов в підземнім царстві.*

*Тут самотність панує в повноті,
мов та Еришкігаль...*

Сни, прокидання, реальність як сон, сон як реальність. І прокидання, завжди невчасне і небажане:

*а знаєш жінко
серце буває плаче
просто воно гаряче*

*просто воно прокинулось
а великі шипи його міцно сповили
просто його майже вбили...*

Туга за коханням, туга за почуттями, туга за справжністю. Якою саме? Лірична героїня ще й сама, мабуть, до кінця не розібралася у цьому. І як тут не згадати про одвічне питання: «А чого ж хоче жінка?» У випадку Ірини Хомин вона не знає сама до кінця: вона хоче бути святою і грішною, маленькою дівчинкою і леді з манерами, спокійною і пристрасною, хоче плакати й водночас сміятися, так щоб літати і так щоб міцно триматися за землю. Хоче просто бути? Бути просто жінкою?

У цих віршах багато самотності. Багато відчуження. Занадто. І зовсім немає доброти та теплоти, бо горнятко теплої кави – це ще не тепло. Чи усвідомлює сама авторка, в які жорсткі життєві умови вона кинула свою ліричну героїню? І чи знає вона, що робити далі з усім цим? І де та як шукати тоді виходу?